

[Thastrup.]

regnet med, et væsentligt punkt i mit partis boligpolitik.

Når vi derefter læser lovforslaget for at se, hvordan ministeren vil nå sit højt ansatte mål, forekommer det mig imidlertid, at forslaget bereder os skuffelse. Den nuværende byggekapa­citet rækker vel næppe videre end til 26 000 lejligheder årlig. Den højtærede boligminister sætter sin lid til, at nye produktionsmetoder vil kunne medføre en afgørende forhøjelse. Jeg er bange for, at spørgsmålet om en større byggekapa­citet først og fremmest er et spørgsmål om mere arbejdskraft. Hvis det er muligt at tilføre byggefagene ny arbejdskraft og f. eks. drage ufaglærte ind på områder, der i øjeblikket er lukket for dem, vil jeg tro, at det vil give en større byggekapa­citet, men jeg kan ikke se, at det foreliggende lovforslag rummer konstruktive tanker i denne retning.

Ministeren tillægger det afgørende betydning, at man udvider hans administrative beføjelser, og derfor foreslår han, at han nu skal kunne regulere byggeriet i dets helhed, medens reguleringen dog hidtil har været begrænset til den del, der opføres med offentlig støtte. Han foreslår endvidere, at hans beføjelse til at regulere ikke skal være midlertidig som tidligere, men skal være permanent. Forslaget vender så at sige om på systemet fra 1958-loven. Efter denne skulle det private, ustøttede byggeri være det primære, og byggeri med statsstøtte skulle kun have til formål at udfylde et udækket behov. Efter det foreliggende forslag bliver der for det ustøttede private byggeri alene det tilbage, der bliver plads til, når det støttede og regulerede byggeri forlods har fået 20 000 lejligheder om året. Jeg kan ikke forstå, at den højtærede boligminister ikke nærer frygt for, at det private, ustøttede byggeri under disse forhold praktisk taget vil gå i stå.

Den planøkonomiske linje i regeringens forslag ligger klar som dagen. I bemærkningerne til den foreslåede § 2, stk. 2, siges det,

at man ved en langsigtet planlægning lettere kan tilpasse produktionens omfang efter kapaciteten ved at fjerne den årsag til overanspændelse af byggekapa­citeten, der hidrører fra det manglende overblik over byggeplaner og -ønsker. Jeg tør nok sige, det er dristigt sagt, når man erindrer, at den overanspændelse af byggekapa­citeten, vi sidst har stået over for, skyldtes regeringens egen fejlslagne planlægningspolitik, idet boligministeriet umiddelbart før og efter 1958-lovens ikrafttræden bevilgede statslån og statsgarantier til et nyt boligbyggeri i nogenlunde uændret omfang, skønt der ved oprettelsen af de nye boligfinansieringsinstitutter var skabt økonomisk grundlag for et meget omfattende privatbyggeri. Skønt overbeskæftigelsen således skyldtes boligministeriets manglende evne til planlægning, så mener den højtærede minister nu, at netop det at overlade hele planlægningen til boligministeriet, til ham, vil klare forholdene. Jeg kan ikke se andet, end at det beror på en fuldstændig fejl­vurdering af forholdene.

Ved lovforslaget er der sket en udvidelse af statssubventionerne, så at de ikke alene bliver større, end de er i øjeblikket, men også vil overstige, hvad de var før loven af 1958. I 4 års perioden før 1958-lovens ikrafttræden blev der givet stats­subvention til fra 11 000 til 12 500 boliger årlig, hvortil kom et privat byggeri efter kapitel V. A. på ca. 4 000 boliger årlig. Det samlede antal statssubventionerede lejligheder androg altså fra 15 000 til 16 500 boliger årlig. Den højtærede minister regner med et statssubventioneret byggeri på i alt 20 000 lejligheder årlig. Det vil altså sige, at det statssubventionerede byggeri vil stige med 25 pct. årlig eller, hvis vi ikke regner med kapitel V. A.-husene, med over 60 pct.; og hertil kommer yderligere, at de sociale selskaber kan finansiere nybyggeri med driftstilskud uden stats- eller kom­munegaranti, skønt det samlede antal lejligheder i det sociale byggeri derved kommer til at overskride den fastsatte ramme. Alle